

איש ששיכלו בראשו לא היה מארגן מופע של קריאת שירה באיצטדיון בלומי פילד, או מביא את מקהלת הצבא-האדום לבימרתף. לכן, אין שום היגיון בהצגת סרט כמו הדרך הטובה שבה הלכנו בי קולנוע מסוגו של דקל, בתליאביב. ולא, חלילה, בגלל דופי כלשהו בקולנוע דקל: נהפוך הוא. זהו אחד האולמות היותר משוכללים ונעימים במרחב גוש-דן. אבל זהו קולנוע גדול, עם מסך ענק, שנועד לסרטים השואפים, פחות או יותר, לאותו קנה-מידה. ואילו הדרך הטובה שבה הלכנו הוא סרט צנוע, קאמרי כימעט, נעדר זוהר וכוכבים, ומאחר שכזה הינו, צפוי לו שילך לאיבוד במרחבי דקל, ואולי אפילו יאכזב את מי שנוהג ללכת לקולנוע זה וכבר התרגל לסרטים המוצגים בו דרריקבע.

מטרת השורות האלה היא, בעצם, לנטרל חלק מן הנזק שנגרם לסרט, ולבשר למי שמעוניין באיכות, כי כדאי לו להזדרז ולראות את הדרך הטובה שבה הלכנו בטרם יורד בגלל קופה ריקה. למרות שמדובר בסרט עלילתי ראשון באורך מלא של במאי, הרי הוא הרבה יותר מסתם סרט מבטיח: קלוד מילר, מי שהיה מנהל-ההפקה בשמונה מסרטייו של טריפו, ועבד כעוזר ליד במאים כמו רובר (הנדין) ומוות (ברח) ברסון, ז'אק (מיטריות שרבורג) דמי, וז'אן-לוק גודאר, מנצל בו כל מה שלמד בחקופת ההשתלמות הארוכה שלו. משום כך נראה הסרט בשל, מבוגר וצלול מכל מה שאפשר לקוות מיצירת ביכורים.

סודו האיום של פיליפ. בהיותי

שחקנית כריסטיין פאמקי חבר או חברה?

נער, ביליתי חופשה אחת בקייטנה. היה זה סיוט שניסיתי מאזימתמיד להרחיק, אבל הוא צף ועלה מדדי-פעם, בעוצמה בלתי-רגילה... כך הסביר מילר מדוע פלשו זיכרונות נעוריו לתסריטו הראשון. עלילת הסרט מתרחשת במחנה-קיץ, ב-1960, תקופה שבה היה מילר בן 18. בדיוק כמו גיבוריו — שהם שני מדריכים בקייטנה, יאכן, הסרט מוקדש לעימות בין מארק, הספורטאי האלים והגס, מעין פאשיסט גברי קטן המשתלט על בני-גילו וזרות לתקופות ולביטחון-העצמי שהוא מפגין כלפי חוץ. לעומתו, פיליפ, בנו של מנהל-הקייטנה, רגיש, נוטה לאמנות, מתלבט עם עצמו, מאלה שנהוג לכנותם "רכרכים" והמתקשים להשתלב בתוך החברה.

ערב אחד נכנס מארק, במקרה, לחדרו של פיליפ, מבלי לדפוק בדלת, ומגלה אותו לבוש שימלת-אשה, ומאופר למהדרין. מאותו רגע מתחיל מישוק-הכוחות בין השניים, כאשר מארק מענה את פיליפ ברמזים, במעשים וביחס מבזוה, שעה שה-

הפצה החדשה לתוצרת אמריקה

"איש אינו מתייחס ברצינות לנערה יפה". המתלוננת היתה נערה בלונדית, בת 29, מחוטבת להפליא, בעלת שיניים צחורות פוטוגניות, וגיזרה שקיטטה כמה מסירטוני הפירסומת ומן המודעות המוצלחות ביותר שהתפרסמו באחרונה בארצות-הברית. שמה פרה פאוסטי-מייג'ורס, והיא נחשבת כיום כפצצה התורנית הבלתי-מעוררת של עולמ-הבידור האמריקאי.

היא הפופולרית מבין שלושת המלאכים (ממין נקבה) שבסידרה מלאכי צ'ארלי (שתוקרן בקרוב גם בישראל), על מעללי שלוש שוטרות-לשעבר העובדות במישרד-

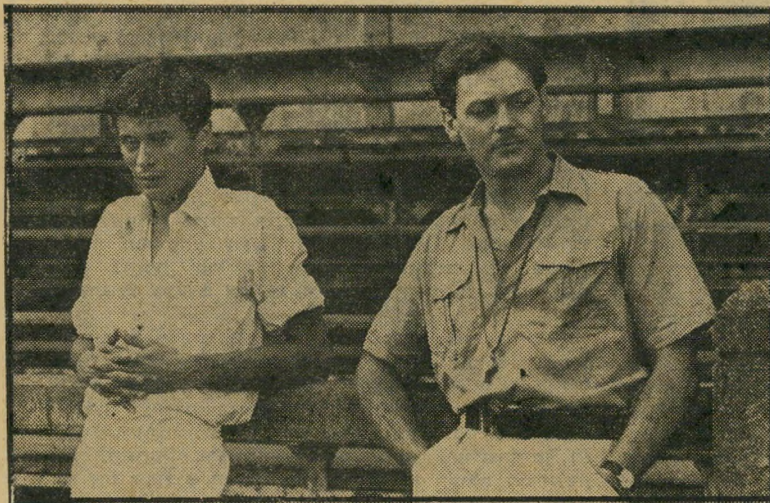

כזה פאוסט וחתן מייג'ורס עכשווי — או לעולם לא!

חקירות פרטי. היא נשואה לאחד הכוכבים המוכרים ביותר בטלוויזיה האמריקאית, לי מייג'ורס (כוכב איש ששת המיליונים הי משודר עתה בטלוויזיה של ירדן, וכעוזרו של אוון מארשל בסידרה פרקליט לכל עת, המוקרנת בישראל). היא מופצצת בקביעות בהצעות לתפקידים בסרטים, ואף הודיעה שתפרוש בשנה הבאה מן הסידרה, כדי

להקדיש את עצמה לקולנוע. ובמנה הפנוי, היא מצטלמת בפירסומותיהן של כמה חברות, המאושרות מן העובדה שניאותה לסייע במכירותיהן, עדי-כדי-כך שהבטיחו לה הכנסה של כחצי-מיליון דולר בשנה. יקרה כמו נספו. היא מקפידה לדרוש תמורה מלאה לכל עבודה שהיא מבצעת, נאמנה למסורת מן הבית, שם ידעו תמיד להעריך את הכסף. אביה, איש-עסקים המקורב לחוגי הנפט בטכסאס, כלל לא ידע שהוא מגדל בביתו תחליף מכובד בהחלט לבאר-נפט, והרבה יותר נאה. "אם אני צריכה לקום כל בוקר בשעה חמש כדי להגיע בומן לבימת-הצילומים, או שישלמו לי בהתאם" היא אומרת. ואכן, היא משכימה מדי בוקר בשעה זו, יוצאת חצי-שעה לאתר-מכין לעבודה, ולולא אותו סעיף מוגדר בחוזה שלה, המתיר לה להפסיק את עבודה בשבע בערב, מי יודע עד מתי היתה ממשיכה להצטלם. שנות הדוגמנות הרבות, והעופות-מישנה בכמה סרטים (ביניהם הבריחה לחיים) הי מוצג עתה בישראל (ראה שעות), לא הכינו

ההשפלה הנוראה. הסרט כולו מטפל בהשפלת יוצאי-הדופן על-ידי הי חברה, ביחס המזלזל והמעליב כלפי מי

שחקנים פטריק דאוואר ופטריק בושיטיי כל גבר הוא קצת הומו

תגנית פרה פאוסטי-מייג'ורס לא מתייחסים ברצינות לנערה יפה!

אותה לקראת ההצלחה המסחררת. כיום היא נאלצת לדהור מבוקר ועד ערב. הסידרה דורשת ממנה לא רק שעות-צילום ממושכות, אלא גם מאמצים גופניים ניכרים (לא-מכבר הושלכה ארצה על-ידי סוס משתולל, ונחבלה קשות). את בעלה היא מספיקה לראות רק בחטף, וזה לא מוצא חן בעיניו. גם העובדה שהסידרה של הגברת מקדימה כיום בהרבה את הסידרה של האדון, במיצעד הפופולריות, אינה מעודדת שלום-בית בבית הווג. אבל בכל-זאת, פרה לפחות שומרת על מידה של הומור. כשנשאלה מתי היא מספיקה לבלות עם בעלה, ענתה: "אתמול, כשהגעתי הביתה, פגשתי אותו יוצא מהמיקלחת. תפסתי אותו, ואמרתי לו: 'זהו זה, עכשיו או לעולם לא!'"

אולי כדי לתקן קצת את הסדקים בחומת הנישואין שלהם. מדברים השניים באחד רונה על אפשרות שיופיעו יחד בסרט, ומפיקים רבים כבר תופרים כיסים חד-שם — בחיקוזה. מה שמוכיח, שבכלי זאת יש מי שמתייחס ברצינות לנערה יפה.

שיאנו "אחד מן החבריה" ומבחינה זו יכול היה להתרחש, לדיברי מילר, באותה מידה של אמת בכל מיסגרת של חברה סגורה, "למשל, בפגישה או בצבא". בנוסף, גיל 18 הגיל שמדובר בו, הפריחה של ההתי-עוררות המינית וקביעת הגדרתו של הטעם ושל העיצוב הנפשי הפנימי. הסרט מציג את הלבטים הפנימיים של פיליפ, ואת ההפגנה של הגבר הרשחצן ("שניהם יכולים להיות שני הצאים של אותה ה-דמות", מציין מילר), שניהם תוצאה של הגדרות קשוחות ושרירותיות של מיניות (כי הרי ידוע שבכל גבר קיים מרכיב הומוסקסואלי מסויים), כשמולם מתגשמת הטבעיות הפשוטה והספונטאנית של ילדי הקייטנה, המתבוננים בשבועונים "נועזים" משום שזה "נורא מבדר..."

בהשפלה, ברצון החזקים להשתלט על החלשים ובהתעללות ביוצאי-הדופן, אפשר לטפל בצורות רבות, כפי שהוכיח מארקו בלוקין בהומור האכזרי והמר של מארט הניצחון. קלוד מילר, יחד עם התסריטאי שלו לוק ברו (שביקר אשתך בישראל), הכרו בדרך שונה. הדברים אינם נאמרים בסירטם במפורש אף פעם אחת, מאבק האיתנים בין מארק לפיליפ עטוף בצורה של חוויות משעשעות בקייטנת-קיץ, בי (המשך בעמוד 46)